

Hồi thứ 25

Huyết Trái Huyết Hoàn

Trời quá ngọ, ánh dương quang nhàn nhạt xuyên qua lớp mây u ám, tỏa chút hơi ấm xuống mặt đất, nhưng từng đó hơi ấm dường như cũng chưa đủ xua tan cái lạnh cắt da của ngày đông, đặc biệt là mỗi khi gió bắc tràn về, trời càng rét ngọt. Mặt trời ngày đông trông yếu ớt đến bệnh hoạn, trông như một lão già gầy đét xa trời.

Mấy chục bóng người hôm trước lại xuất hiện, đi đầu vẫn là Thôi Công Đức và Ngao Trường Thanh, vẫn với dáng điệu cẩn trọng chia nhau từ bốn phía bao dần lại, tâm điểm của vòng vây, không cần nói cũng biết chính là ngôi miếu Thành Hoàng hoang phế nơi góc rừng bạch dương.

Kể cả lần này, đây là lần thứ năm chúng đến đây, bốn lần trước đều phí công vô ích, đối tượng chính của hành động này, Nhậm Sương Bạch, vẫn bất vô âm tín. Bởi vậy lần ra quân này, trong lòng ai nấy đều chẳng mấy hy vọng sẽ gặp được đối phương. Đây có lẽ là tâm lý chung của con người, làm việc gì mà làm đi làm lại hoài, trong lòng tất phải nảy sinh ý nghĩ chán nản, cũng giống như sai nha làm việc công, làm riết rồi đâm chán, chỉ làm qua loa chiếu lệ mà thôi.

Bảy tên đại hán tay đao tay kiếm xông vào trong miếu, chẳng mấy chốc đều quay ra với cái lắc đầu ngán ngẩm như những lần trước, thần thái tên nào tên nấy trông như vừa mới ngủ dậy, tay chân bải hoải, đi lê chân dưới đất tưởng không bước nổi nữa.

Thôi Công Đức từ đầu đến giờ nép mình sau một cây bạch dương, nghiêng răng nghiêng lợi lăm bắm nói:

- Mẹ nó, chạy đi chạy lại đến lần thứ năm rồi, cả năm lần đều không thấy bóng dáng gã họ Nhậm đâu cả! Mẹ nó, mười phần chắc chín là chúng ta bị tên chó má họ Nhậm này giỡn mặt rồi!

Ngao Trường Thanh đứng ngay bên cạnh, nhăn tít đôi mày, thần thái bần thần nói:

- Nhậm Sương Bạch lớn tiếng nói chắc như đinh đóng cột rằng sẽ báo thù cho sư phụ hần, nơi quyết chiến cũng đã để lại một cách rất rõ ràng, nhưng

chúng ta đã tới những năm lần mà hấn vẫn biệt tăm, hay là tên tiểu tử này đã cảm thấy sợ rồi chăng?

Thôi Công Đức nghiêng rằng nói:

- Bất kể là hấn có tính đường trở lui hay không, chúng ta cũng không thể bỏ qua cho hấn một cách dễ dàng như vậy được! Mẹ nó, tên tiểu tử chết tiệt này còn sống ngày nào là như cái gai trong mắt, như bàn chông ở dưới lưng. Mẹ nó, không nhổ phức đi thì ngày cũng như đêm lòng cứ thắc thỏm lo lắng, ăn không biết ngon ngủ cũng không yên giấc nữa!

Ngao Trường Thanh bắt giác tức giận quát:

- Muốn nhổ được cái gai trong mắt, muốn dẹp được bàn chông dưới lưng thì ít ra cũng biết hấn ở đâu mới nhổ được chứ! Không tìm thấy bóng dáng hấn, có ở đây kêu trời trách đất cũng chẳng ích lợi gì!

Mã Lương Quân đứng ở cách đó mấy bước cũng thở hắt ra một hơi dài, giọng trầm trầm nói:

- Thật chẳng biết gã họ Nhậm này đang toan tính trò gì, hôm ở trên Cố Thạch cương thì giờ nhanh múa vuốt, nghiêng rằng nghiêng lợi ra vẻ cừu hận rất thâm sâu, còn bây giờ thì chẳng biết trốn chui trốn nhủi ở xó nào; thái độ của hấn ở hai nơi xem ra chẳng giống thái độ của một người, mâu thuẫn đến độ chẳng còn biết ra sao mà đoán nữa!

Lão nhân mập mạp này giờ đã ngồi xuống một đoạn cây gậy ở gần đó, giờ mới lên tiếng tham gia:

- Chẳng việc gì phải đoán già đoán non cho nhọc sức, hấn có mặt ở đây thì ra tay thật hấn, hấn không có ở đây thì cứ lui binh về nghỉ ngơi, ngày khác sẽ tới nữa, cùng lắm là chúng ta chạy đi chạy lại cho giãn gân giãn cốt chứ có gì mà phải càu nhàu? Hấn dám bỏ công chơi trò cút bắt, chẳng lẽ chúng ta không dám?

Mã Lương Quân bỗng vỗ đùi nói:

- Hay là ... hay là hấn sợ đến té đái, bỏ chạy mất dạng rồi cũng nên!

Thôi Công Đức lắc lắc đầu nói:

- Theo ta thì khả năng này không lớn, thằng cha này không giống kiểu người hay chán nản bỏ ngang việc nửa chừng. Chỉ dụng mắt một lần ta đã nhìn thấy được hấn có một ý chí rất kiên cường!

Ngao Trường Thanh đưa mắt nhìn quanh một lượt, thở dài nói:

- Lần này coi như lại một phen mất công vô ích, Công Đức, bảo chúng nó lui về thôi!

Thôi Công Đức thần thái ảo não nói:

- Mẹ nó, chạy tới đây thì tìm chẳng thấy hán, về nhà thì ăn ngủ không yên, nhìn chỗ nào cũng thấy bóng dáng hán đang lấp ló rình mò, sống như vậy thì làm sao mà sống nổi? Mẹ nó, chắc đến nước phải phát điên với tên tiểu tử này chứ chẳng không!

Lão nhân mập nhìn Thôi Công Đức nháy nháy mắt, nhún vai tỏ vẻ phải đành chịu số phận, chậm rãi nói:

- Muốn đánh muốn giết gì trước tiên phải tìm thấy người trước cái đã, không có người ở đây thì la hét mắng nhiếc cũng bằng thừa. Thôi lão, ta biết lòng ngươi hiện giờ đang rất phiền muộn, trước khi chưa giải quyết triệt để vụ này thì lòng cứ như dầu sôi lửa bỏng, nghi thần nghi quỷ, nhưng biết làm sao được? Chỉ còn mỗi một cách là quay về nhà canh phòng cẩn mật, chờ hôm khác sẽ quay lại tìm hán nữa, chỉ cần gã họ Nhậm kia còn chưa bỏ ý định báo thù, sớm muộn gì rồi cũng có ngày tóm được hán!

Thôi Công Đức mặt ử mày ê nói:

- Mẹ nó tên rùa đen rút cổ này, ta mà tóm được ngươi rồi, ngươi coi ta sẽ trị ngươi thế nào. Mẹ nó, ta mà không lột da ngươi, rút gân ngươi thì không phải là Thôi Công Đức nữa! Mẹ nó, làm ra vẻ anh hùng hảo hán, cuối cùng lại lòi mặt chuột ra là thứ chẳng dám nhìn mặt người!

Gã hán tử thọt chân mặt mày hung ác từ đầu đến giờ vẫn im lặng bỗng cất tiếng lạnh lùng, nói:

- Cứ bình tâm ứng phó, Thôi lão!

Chừng như Thôi Công Đức rất e ngại gã hán tử này, nghe gã nói vậy y vội vàng cười giả lả, nói:

- Lý huynh dạy rất phải, chúng ta phải bình tĩnh chờ cơ hội ...

Ngao Trường Thanh cũng lên tiếng nói đỡ cho Thôi Công Đức:

- Công đức xưa nay tánh tình nóng nảy như vậy đó, gì chứ lòng kiên nhẫn thì y chẳng có được chút nào, Lý huynh cũng không nên trách y làm gì.

Gã hán tử họ Lý đưa tay lên sờ sờ mấy vết sẹo chằng chịt trên mặt, gương mặt âm âm lạnh lạnh chẳng chút biểu cảm nói:

- Ngươi nhìn thấy những vết sẹo trên mặt ta không? Chính là do mười hai tên cừu gia, qua bảy lần ác đấu lưu lại đó. Ta phải chờ đến ba năm ròng, để lần lượt đưa từng tên một xuống âm phủ, không một tên nào sảy được. Thôi lão, chỉ cần có quyết tâm, có nghị lực và biết chờ đợi thì việc gì mà không làm

được đến nơi đến chốn chứ? Lý Minh Thương này làm được, nhị vị đương nhiên là cũng làm được!

Thôi Công Đức cất tiếng cười lớn nói:

- Lý huynh là "Lãnh diện Vô Thường" chứ đâu phải người thường? Tại hạ và Ngao đại ca làm sao dám sánh? Ha ha ha!

Lão nhân mập đứng dậy, khoát tay nói:

- Đều là huynh đệ trong nhà cả, chẳng cần phải nói những lời khách sáo như vậy làm gì. Đi về thôi, về nhà làm vài chén rượu nóng cho đỡ lạnh rồi tính nữa, ở đây một hồi lạnh đến cọng cả tay chân!

Thôi Công Đức đưa tay lên môi huýt sáo là hiệu lui quân, mấy chục tên hán tử đứng ngồi rải rác khắp xung quanh vội vàng thu binh khí lớn bước lui ra khỏi rừng, tên nào tên nấy sắc mặt vui mừng rạng rỡ, cuối cùng thì chuyển khổ sai này cũng đã kết thúc mà không có tai họa giáng xuống đầu.

Ngay khi bọn hán tử lao xao rút lui ra khỏi rừng, vừa đi được vài bước bỗng nghe có tiếng rú thê thảm vang lên, một tên đại hán bị chém ngang lưng đứt thành hai đoạn, hai nửa người kéo theo gan ruột lòng thông văng bắn về hai phía, máu tươi bắn vọt lên trời khiến cho tên đại hán đứng gần đó bị máu tươi tưới ướt đầm toàn thân, có điều, những tên này chẳng nhìn thấy điều gì khác lạ, không biết kẻ nào đã hạ độc thủ!

Bọn Ngao Trường Thanh, Thôi Công Đức cùng mấy tên đầu dọc khác đang đi ở phía trước, nghe tiếng rú vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy thêm một chiếc thủ cấp lộn vòng văng bắn lên trời, rơi xuống đất rồi mà vẫn còn lăn lông lốc chui tọt vào một bụi cây dại, thân hình không đầu thì ngã nằm dưới đất, tứ chi vẫn còn đang co giật liên hồi!

Thanh Bạch cốt kiếm của Ngao Trường Thanh nhanh chóng xuất hiện nơi tay y, thân hình như điện bước xéo ra ngoài một bước, cao giọng hô lên:

- Mọi người cảnh giác, hình như gã họ Nhậm đã đến!

Thôi Công Đức hai tay cầm chắc đôi Âm dương luân, không ngăn được ngoác miệng mắng lớn:

- Nhậm Sương Bạch! Đồ chó má hèn hạ! Nếu là ngươi đã đến đây thì mau hiện thân cùng lão tử ngươi quyết tử một phen, chứ cứ lén lén núp núp để ám toán thì có khác gì hạng chuột con tham sống sợ chết?

Rừng bạch dương vẫn hoàn toàn vắng lặng, có chăng chỉ là tiếng lá cây lao xao trong gió lạnh, một vài cành thấp đong đưa lòa xòa, nào thấy bóng dáng Nhậm Sương Bạch hiện thân?

Lão nhân mập tròn trũng song mục, nuốt khan mấy cái, giọng âm âm ré lên:

- Quỷ thân ơi, nếu đây đúng là Nhậm Sương Bạch thì tên tiểu tử này xuất thủ quá tàn ác, giết người chẳng khác nào giết một con trùng con kiến! Tàn nhẫn! Hiếm thấy kẻ nào có tâm dạ tàn nhẫn hiểm ác đến như vậy!

"Lãnh diện Vô Thường" Lý Minh Thương chậm rãi cất tiếng nói:

- Huỳnh công, gã họ Nhậm đã bắt đầu mở màn rồi đó, chỉ một hành động mở màn cũng đủ cho thấy thủ đoạn của hắn là giết tận giết tuyệt, chẳng chút nương tay. Lát nữa nếu có vây chặt được hắn, hạ thủ chẳng cần phải lưu tình, dù muốn dù không cũng phải trừ cho được tên này, đừng để hắn chạy thoát lại sinh hậu hoạn!

Lão nhân mập gật đầu nói:

- Đương nhiên rồi, đối mặt với một tên tiểu sát tinh giết người không gớm tay này, tội gì phải mang dạ Bồ Tát với hắn?

Bọn đại hán đứng rải rác đó đây trong rừng, lúc này thì ai nấy đều nơm nớp lo sợ, mục quang cứ đảo tròn hết nhìn bên này lại nhìn sang bên kia, hai tay nắm chặt binh khí, tập trung hết kinh lực vào đôi tay, ngưng thần giới bị, bất kỳ tiếng động nhỏ nào cũng đánh mạnh vào giác quan của chúng, mỗi lần có con chim bay vụt qua hay con thú bị kinh hãi bỏ chạy cũng làm cho chúng giật thon thót cả người.

Nhưng Nhậm Sương Bạch thủy chung vẫn không thấy xuất hiện.

Trời lạnh lẽo thế này, nhưng trán Thôi Công Đức mồ hôi tuôn ra như tắm, hơi thở y gấp gáp, giọng lạc hẳn đi, nói:

- Các vị, địch ở trong tối còn chúng ta ở ngoài sáng, cứ đứng chết cứng ở đây chịu trận chẳng phải là cách hay, phải nghĩ ra kế sách gì đó để chủ động bức hắn phải lộ mặt ra mới được, nếu không, chẳng lẽ từng này người mà phải chịu trận để hắn giết từng người một sao?

Ngao Trường Thanh giọng băng lạnh nói:

- Thì ngươi cứ nói thử xem, ngươi có kế sách gì có thể bức hắn lộ mặt ra?

Thôi Công Đức chợt buột miệng nói:

- Phóng hỏa đốt rừng!

Đưa tay sờ lên thân cây cây bạch dương ở bên cạnh, da cây chạm vào tay ướt lạnh, Ngao Trường Thanh lắc đầu nói:

- Rừng ẩm ướt như vậy, biết bao nhiêu mối lửa mới làm cho nó cháy nổi? Chỉ sợ rừng đốt chưa cháy nổi, thế trận động loạn, khiến cho họ Nhậm kia lại thừa cơ ám kích chúng ta. Công Đức, kế này của người không dùng được rồi!

Thôi Công Đức giậm chân thính thích nói:

- Vậy phải làm sao? Cứ đứng chết gí chỗ này mà chờ mãi sao? Tên tiểu tử chết giẫm này xuất quỷ nhập thần, rình rình xuất thủ đánh lén, cuối cùng người chịu thiệt vẫn là chúng ta!

Chẳng chờ Ngao Trường Thanh kịp đáp lời, lại một tiếng rú thảm nữa vang lên, một tên đại hán giơ hai tay tới trước, gương mặt biến dạng đến chẳng còn ra nhân dạng nữa, thân hình xúng vứng bước tới mấy bước rồi ngã úp mặt xuống đất, giữa lưng gã, chẳng biết từ lúc nào đã bị đâm một nhát xuyên ra tới ngực!

"Lãnh diện Vô Thường" Lý Minh Thương nhanh như một tia chớp lướt tới, khi thân hình còn cách chỗ tên đại hán vừa ngã xuống đến bốn năm thước, trong tay y đã xuất hiện một đôi "sách chùy", đó là hai chiếc chùy sắt hình tam giác được cột bởi một sợi dây kim loại mảnh. Đôi sách chùy nhanh như chớp quét ra vùn vụt, hàng loạt tiếng "phụp phụp" vang lên, cây cỏ cùng với đất cát tung bay mù mịt, trong nháy mắt, một khoảng rộng chừng một trượng vuông xung quanh đã bị đầu chùy đánh nát báy.

Thôi Công Đức cũng nắm chặt đôi Âm dương luân lướt tới, song mục lão liên nhìn quanh, giọng căng thẳng hỏi:

- Lý huynh, có đánh trúng hần không? Có nhìn thấy tên họ Nhậm ấy không?

Lý Minh Thương thu đôi sách chùy về, lắc lắc đầu, giọng âm hàn nói:

- Thân thủ của thành cha này khá nhanh nhẹn, chẳng chạm được vào vạt áo của hần!

Đưa tay lau mồ hôi ướt đầm gương mặt, Thôi Công Đức thần thái bất an nói:

- Gã họ Nhậm này toan tính rất hiểm độc, hần cứ trốn riết trong bóng tối, cứ lần lượt xuất thủ ám toán giết từng người một trong chúng ta. Chúng ta gặp một bất lợi là ở ngoài sáng, nhân lực lại đông nên chẳng thể tập trung vào một chỗ mà bảo vệ lẫn nhau, còn hần chỉ một mình một ngựa, hành động linh hoạt, đi lại dễ dàng, tự do tự tại. Mẹ nó, phải làm sao để cho hần đừng lợi dụng được lợi thế này!

Sắc diện Lý Minh Thương âm trầm như một tử thi, giọng nói cũng âm trầm như từ cõi âm ty vọng về, nói:

- Mọi người chuẩn bị sẵn sàng binh khí, canh đúng lúc hấn hiện thân giết người, tất cả đồng xuất thủ tấn công, làm vậy mới có khả năng chặn được hấn, buộc hấn phải ra mặt ứng chiến với chúng ta. Con người thì dù thế nào cũng là con người, chẳng thể hóa thành một làn khói hay một ngọn gió được, thân pháp có nhanh đến mấy cũng nhất định lưu lại chút dấu vết gì đó để chúng ta có thể theo dấu được ...

Thôi Công Đức vội nói:

- Thì tại hạ đã tập trung tinh thần, đề cao cảnh giác từ lâu rồi ...

Ngao Trường Thanh đứng ở phía bên kia vội cao giọng nói:

- Chư vị huynh đệ, theo thiển ý của ta nên tập trung hết nhân mã về một chỗ, không nên đứng tản mác như vậy nữa mà thu gọn gọn lại, đừng để họ Nhậm có thời cơ để xuất thủ ám toán nữa!

Ngay lúc đó thì trên một thân cây bạch dương cao, một bóng xám từ trên cao đâm bổ lao xuống như con lão ưng vô mồi, thân pháp nhanh đến nỗi thân ảnh vừa thoáng hiện đã lập tức hóa thành bảy thân ảnh khác nhau, bảy luồng lãnh điện cũng từ bảy hướng khác nhau đồng loạt kích xuống!

Đao quang lạnh toát ảm tàng một ánh đỏ mờ mờ, đao phong loang loáng ngang dọc tung hoành, tiếng lợi khi xé gió vu vi nghe như tiếng sáo, đôi Âm dương luân của Thôi Công Đức vung lên, vừa chạm vào ánh đao quang đã bị chấn động dạt ra ngoài, thân hình y cũng theo đó lăn tròn xuống đất trời chết tháo thân; thanh Bạch cốt kiếm của Ngao Trường Thanh cũng kịp xuất thủ ba chiêu chín thức, nhưng tất cả đều biến mất trong làn đao quang đan dày; Mã Lương Quân vừa vung nguyệt nha sản lên, đầu nguyệt nha sản còn chưa kịp áp đến gần thân hình đối phương thì bản thân lão đã bị đao quang bức đến phải nhảy tuốt ra ngoài vòng chiến, thân hình đồ sộ của lão vừa nhảy vừa chạy, trông không chỉ lòi thoi lếch thếch mà còn rất hoạt kê nữa!

Bốn tên đại hán, bốn món binh khí đồng loạt vung lên, nhưng bất quá chỉ thi triển được nửa chừng, bốn chiếc thủ cấp đã gần như cùng lúc rời khỏi chủ thể văng lên trời, bốn đạo huyết quang bắn vọt lên tỏa ra thành một làn huyết vụ dày đặc, mùi máu tanh nồng lãnh đăng khắp khu rừng.

Lão nhân mập quát lớn một tiếng, hai tay nắm chắc món binh khí trông giống như một cây trường mâu nhưng lại có tên gọi là "Xuyên tâm bổng", vận đủ kính lực nhằm làn thân ảnh đâm mạnh một thế; Lý Minh Thương thì chẳng nói chẳng rằng huy động sách chùy cách không đánh tới, đầu chùy tiến thoái như điện, mười tám chùy hợp thành một bức màn bao trùm lấy thân ảnh đối phương, lực đạo mãnh liệt, hiểm ác dị thường.

Nhưng thân ảnh từ trên cao đâm bổ xuống ấy thoát cái đã biến mất, xuyên tâm bồng và sách chùy dững mãnh công rất, chỉ có điều tất cả đều rơi vào khoảng không, binh khí tuy bén nhọn, thế công tuy mãnh liệt, nhưng lại chẳng tìm thấy đối tượng để công kích.

Đối phương biến đi như thế nào, đi về hướng nào, tất cả những người có mặt chẳng một ai nhìn thấy, tựa như thân ảnh ấy bồng tan vào không khí, hoặc giả có phép độn hình yêu thuật chi đó. Đúng là tà mị, khinh công của con người làm gì có thể làm được một việc thần kỳ đến như vậy? Đó không còn là con người nữa, chỉ có thể là bóng quế hồn ma, chỉ thoáng lên rồi biến mất.

Thôi Công Đức thở hổn hển, quay đầu tứ phía, song mục trợn trừng trừng, nói:

- Hắn đâu rồi? Tên họ Nhậm chết giẫm ấy đâu rồi?

Sắc mặt Ngao Trường Thanh trắng nhợt, nghiêng chặt răng rít lên:

- Người nói năng nhiều lời thừa thải quá, Công Đức! Nếu có ai biết được hắn đang trốn ở đâu, làm gì mà còn đứng chôn chân ở đây?

Tay giơ chiếc nguyệt nha sản trước mặt thủ thế, Mã Lương Quân giờ mới định thần lại, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, nói:

- Chỉ mới cách mấy ngày không giáp mặt Nhậm Sương Bạch, công lực của hắn dường như đã thăng tiến lên một cảnh giới mới. Trông thân pháp của hắn, hồi giao chiến trên đỉnh Cổ Thạch cương làm gì đạt đến trình độ như vậy? Thân pháp này cơ hồ đã đạt đến cảnh giới xuất nhân nhập hóa rồi còn gì!

Lý Minh Thương hừ lạnh một tiếng, liếc xéo Mã Lương Quân một cái, lạnh lùng nói:

- Mã lão, gã họ Nhậm kia chẳng qua là thân pháp lanh lẹ, chân dài chạy giỏi hơn thiên hạ một chút thôi, công phu đó chẳng qua chỉ hữu dụng mỗi khi trốn chạy mà thôi, thứ công phu đó chẳng có gì đáng kể. Nếu hắn mà có gan thì đừng trốn chui trốn nhủi bên trong bóng tối như vậy, cứ đường đường ra mặt cùng bọn ta giao đấu một cách quang minh chính đại, như vậy mới gọi là nam tử hán đại trượng phu!

Mã Lương Quân cố nhếch môi gượng cười, nhưng nụ cười của lão trông méo xệch, nói:

- Lý huynh nghệ nghiệp cao siêu, tu vi thâm hậu, lão phu bất tài vô dụng đương nhiên chẳng thể bì được với Lý huynh, mong rằng Lý huynh sẽ dốc sức mà kháng địch ...

Lý Minh Thương chỉ cười lạnh một tiếng, chẳng thèm lên tiếng đáp lời Mã Lương Quân. Ngao Trường Thanh thấy không khí có vẻ hơi căng thẳng, vội lên tiếng nói:

- Các vị đều là bằng hữu đến giúp sức cho tại hạ và Công Đức, lòng nghĩa hiệp của các vị bọn tại hạ cảm kích vô ngần, hiện thời đại địch còn đang ở trước mặt, mong các vị đồng tâm hiệp lực, đoàn kết lại với nhau để chúng ta cùng kháng địch, nếu chúng ta may mắn thành công, công đức vô lượng của các vị, Ngao Trường Thanh này suốt đời chẳng dám quên ...

Thôi Công Đức cũng vội vàng bước lên một bước nói:

- Ngao đại ca nói chí phải, chờ lát nữa tiêu trừ được mối họa này, bọn tại hạ sẽ đáp đền xứng đáng, để gọi là thể hiện chút lòng thành của huynh đệ tại hạ, cũng để các vị không phải chịu cực khổ một cách vô ích!

Ngao Trường Thanh lại tiếp lời:

- Theo cách thức hành động của Nhậm Sương Bạch mà luận, hắn vừa xuất thủ đã lập tức dùng đến đao pháp "Kiếp hình tứ thuật", chứng tỏ hắn đã quyết tâm báo cừu, quyết ý đuổi tận giết tuyệt. Tại hạ cùng với Công Đức và Mã lão đã được ném qua sự lợi hại trong đao pháp của hắn, có thể nói chiêu nào chiêu nấy độc ác vô song, oai mãnh tuyệt luân, xin mọi người hãy cẩn trọng đề phòng, đừng quá xem nhẹ bản lãnh của người này, khi cần thiết phải xuất thủ chi viện lẫn nhau, mọi người không chỉ bảo vệ mình mà còn phải trông chừng bảo vệ cho người bên cạnh, có như vậy mới tập trung hết được sức lực, ngõ hầu trừ được kẻ địch chung!

Lão nhân mập nãy giờ không tham gia tranh luận, bỗng cất tiếng nói:

- Ta có một đề nghị, Trường Thanh!

Ngao Trường Thanh vội quay nhìn lão nhân mập, nói:

- Có ý kiến gì, xin Huỳnh công cứ nói!

Lão nhân mập hạ giọng thật thấp nói:

- Toàn thể những người có mặt ở đây, bất quá chỉ có năm người chúng ta là đủ sức tranh phong với Nhậm Sương Bạch, số còn lại chỉ là bọn lâu la vô dụng chỉ được nước hô hào cho có tụ mà thôi chứ chẳng được tích sự gì, bảo bọn chúng giao đấu cùng Nhậm Sương Bạch cũng giống như đưa cừu non vào miệng cọp, thương vong vô ích. Để giảm bớt sự hy sinh vô ích, cũng để giảm bớt một phần trách nhiệm, theo ý ta nên điều bọn chúng ra khỏi khu rừng này, làm như vậy chúng ta càng được rảnh tay đối phó với địch!

Ngao Trường Thanh gật đầu nói:

- ý kiến của Huỳnh công rất phải lẽ, Công Đức, người bảo bọn chúng rút lui ra bên ngoài rừng, dặn chúng tùy cơ ứng biến, chờ chúng ta giải quyết xong việc ở đây rồi hãy trở vào thu dọn!

Thôi Công Đức cũng chẳng có ý kiến gì khác, liền phát hiệu lệnh cho bọn thủ hạ lập tức lui ra. Bọn thủ hạ được lệnh chẳng khác nào được đại xá, mạnh ai nấy xách binh khí không hàng không ngũ chạy tháo thân ra ngoài bìa rừng, gương mặt ai nấy đều hớn hở tưởng chừng như vừa chạy thoát ra khỏi quỷ môn quan.

Giờ thì trong rừng chỉ còn lại năm người Ngao Trường Thanh, Thôi Công Đức, Mã Lương Quân, Lý Minh Thương và lão nhân mập họ Huỳnh. Nói một cách chính xác là sáu người, còn một Nhậm Sương Bạch không biết đang ẩn thân ở đâu đó trong rừng nữa.

Lúc này, Nhậm Sương Bạch đang đang dán người gần chỗ chẳng ba trên một thân cây bạch dương cao lớn, cũng bởi thân hình chàng gầy gò, lại thêm bộ y phục màu xám tiếp màu với vỏ cây bạch dương, nên đứng từ dưới đất nhìn lên, chỉ cần hơi khuất một chút là chẳng dễ gì phát hiện ra chỗ ẩn thân của chàng. Ngược lại, bằng vào thứ linh giác, thứ bản lãnh sở trường của người mù, bằng vào thính giác tinh nhạy, khứu giác tinh tường để nghe để ngửi, cuối cùng dùng trí tuệ siêu quần của mình để phân tích, nhận định tình hình chung quanh.

Địch nhân điều hết bọn lâu la ra khỏi rừng, hành động này đương nhiên chẳng thể lọt qua được đôi tai chàng, không chỉ vậy, ngay cả vị trí của từng người một trong số năm người còn lại chàng cũng nhận biết một cách rõ ràng không thua bất kỳ người sáng mắt nào. Thanh miến đao uốn cong nằm cuộn tròn trên cánh tay chàng, như một con ngân xà đang cuộn mình nằm nghỉ ngơi rình mồi, thỉnh thoảng con ngân xà lại thè chiếc lưỡi bằng ngân quang lạnh lẽo chực chờ phóng tới đớp mồi.

Có một tiếng động cực kỳ nhẹ nhàng vang lên, Nhậm Sương Bạch nghiêng đầu lắng nghe, chàng đã nhận ra đối phương là ai, đang di chuyển về hướng nào. Mùi toát ra từ người Ngao Trường Thanh, Thôi Công Đức và Mã Lương Quân thì chàng đã quen thuộc, mấy lần trước đối phương tiến vào rừng chàng cũng đã ẩn thân ngay bên cạnh để nghe ngóng, chẳng qua vì thời cơ chưa đến nên chàng chưa ra tay hành động đó thôi. Nhờ hai lần ở gần sát địch nhân để nhận định, chàng biết được đối phương đã mời được thêm hai trợ thủ nữa, đồng thời đặc điểm nhận dạng hai người mới này chàng cũng đã nằm lòng từ mấy hôm trước. Bất kỳ ai trong năm đối thủ trước mặt, Nhậm Sương Bạch đều đã quen hơi bén tiếng từ lâu như những bằng hữu lâu năm.

Nhậm Sương Bạch không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ ngồi bất động lắng tai nghe ngóng, bất kỳ một thay đổi nào dù nhỏ đến đâu cũng đều được thu nhận hết vào cảm quan của chàng, tụ trung vào lòng và được phân tích một cách nhanh chóng, chàng đang chờ đợi thời cơ tốt nhất để hạ thủ, một khi chàng xuất thủ, phải là một chiêu kinh thiên phá thạch, đẩy địch nhân vào chỗ chết!

Năm người ở dưới đất chuyển động, càng chuyển động càng nhanh, có một số âm thanh chùng chùng như được cố ý phát ra để Nhậm Sương Bạch nghe thấy. Từ khi bọn thủ hạ của Thôi Công Đức rút ra khỏi rừng, không nghe bọn chúng lên tiếng trao đổi với nhau nữa!

Hai khước mép của Nhậm Sương Bạch giật giật liên hồi, cả mí mắt cũng không ngừng chớp động, thế là bàn tay bám chặt vào nhánh cây bạch dương cũng từ từ buông lỏng ra.

Lần này Nhậm Sương Bạch không chờ đến khi phi thân xuống mới thi triển tuyệt chiêu "Thất ma tát võng", thân hình chàng vừa rời khỏi thân cây đã lập tức hóa thành bảy thân ảnh khác nhau, bảy thân ảnh đồng loạt đâm bổ xuống, đao quang tung hoành hư ảo, đích mà mỗi đạo đao quang nhắm tới chính xác đến không thể chính xác hơn nữa!

Bọn Ngao Trường Thanh, Thôi Công Đức luôn ở trong tư thế chuẩn bị sẵn sàng ứng chiến, tuy cả bọn lúc nào cũng ở trong trạng thái chờ đón đối phương xuất đầu lộ diện, nhưng khi bảy thân ảnh huyền hư xuất hiện, bảy đạo đao quang hóa thành một màn lưới dày đặc phủ xuống, tất cả đều không khỏi giật thót người, ai nấy đều cảm thấy một áp lực khủng khiếp đè nặng trên tâm khảm. Cả năm người đồng xuất thủ ứng chiến, phản ứng không thể nói là không nhanh nhẹn, nhưng không một ai có cơ hội phản kích đối phương!

Đao quang đang tung hoành bỗng đột ngột biến đổi, bảy thân ảnh thoát cái đã nhập làm một, màn đao quang miên man bỗng ngưng tụ lại, hóa thành hai đạo ánh quang một trắng tinh như thủy tuyết, một đỏ rực như màu máu. Hai đạo đao quang vừa tách ra bắn xẹt đi, đôi sách chùy của Lý Minh Thương không kịp biến chiêu đòn đỡ, "soạt" một tiếng khe khẽ vang lên, gương mặt vốn chần chịt vết sẹo ngang dọc của y đã xuất hiện thêm một đường máu đỏ rực! Lão nhân mập huy động xuyên tâm bỗng như gió cuốn mây trôi, nhưng một ngón tay giữa cũng bị đao phong liếm ngang, rời khỏi bàn tay văng ra ngoài.

Nhậm Sương Bạch chẳng chút chần chờ, lại một chiêu "Phân hồn liệt phách" lần thứ hai khai diễn, đối tượng lần này là Ngao Trường Thanh và Thôi Công Đức đang cố sức di chuyển thân hình tránh né, hai luồng quang sắc

trắng đỏ bùng lên, tựa như có hai đạo ma chú cũng theo đó mà phát huy diệu dụng.

Đôi Âm dương luân của Thôi Công Đức vừa kích vào khoảng không, lập tức biết tình thế bất diệu, thân hình bất kể tư thế xấu đẹp ngã dài xuống mặt đất, cố mạng lăn tròn dưới đất để tránh né. Thanh Bạch cốt kiếm của Ngao Trường Thanh liên tiếp sử ba chiêu bảy thức, nhưng cũng chỉ có tác dụng làm chậm lại đạo đao quang đỏ rực đang kích tới, làn hồng quang hết như màu máu vẫn cứ nhằm người y xẹt thẳng tới.

Ngay bên cạnh, Mã Lương Quân gầm lên một tiếng như con hổ đối vô môi lao tới, vận hết sức bình sinh vung nguyệt nha sản quét ngang một thế, làn hồng quang bị kinh đao của nguyệt nha sản đẩy xéo đi một chút, nhân một khoảng trống trong tích tắc ấy, Ngao Trường Thanh có đủ thời gian để nhảy vọt ra ngoài tránh được họa sát thân.

Chẳng có một khoảng trống nào, chiêu "Phân hồn liệt phách" vừa dùng tận, tiếp đó ngân quang lại bùng lên, lớp lớp sóng bạc trào dâng hóa thành một ngọn sóng thân cuốn xoáy, ngân quang vừa lóe lên đã hóa thành một quang trụ cao ngất trời, quang trụ lập tức hóa thành một chiếc cầu vòng đơn sắc nhằm thẳng Mã Lương Quân xẹt tới. chiêu thứ ba trong đao pháp "Kiếp hình tứ thuật" đã được triển khai! Quang trụ di chuyển đến đâu kinh khí âm âm tạo thành cơn lốc xoáy tới đó, mà cũng nhanh đến không tưởng tượng nổi, vừa thấy chớp lên một cái đã tới đích!

Mã Lương Quân như một kẻ phát cuồng, có bao nhiêu sức lực đều dồn hết vào cây nguyệt nha sản huy vũ diên cuồng, kinh phong sản ảnh, sấm sập sấm vang chớp giạt, nhưng quang trụ vẫn cứ sấn thẳng vào, sản ảnh tả tơi tảo mác, vị "Võ tây thảo ần" như người say rượu loạn choạng thoái hậu, thân hình lắc lư dữ dội, sau đó, như một ngọn núi thịt to lớn đổ sầm xuống đất!

Thân hình to lớn của Mã Lương Quân nằm đó, hoàn toàn bất động, chẳng có một cử động nhỏ nào dù chỉ là sự co giật trước khi tuyệt mạng, không có cả tiếng rên rỉ, có điều giữa ngực Mã Lương Quân có thể nhìn thấy một khoảng trống kinh hồn, máu vẫn còn đang trào ra ông ọc trông đến bủn rủn cả tay chân. Với một vết thương như vậy, phản ứng của Mã Lương Quân là có thể hiểu được!

Ngao Trường Thanh thở hổn hển, ngực phập phồng kịch liệt, sắc diện hoàn toàn trắng nhợt, thần thái thống hận bị ai. Mã Lương Quân đã chết, chết vì y và Thôi Công Đức. Người chết thì cũng đã chết rồi, người còn sống, không biết còn sống được đến bao giờ?

Thôi Công Đức vừa từ dưới đất lồm cồm bò dậy, nhìn thấy cảnh này song mục cũng không khỏi đứng tròng, đứng chết lặng, toàn thân y nổi đầy gai ốc,

chỉ có trái cổ là chạy lên chạy xuống liên hồi, có vẻ như y cũng định nói một điều gì đó nhưng bất trớn mãi mà không thốt nên lời!

Nhậm Sương Bạch sau khi hạ thủ giết chết Mã Lương Quân thì không có hành động nào tiếp theo, chàng đứng lặng một lúc rồi cất giọng đều đều nói:

- Các người nói thử xem, người tiếp theo sẽ là ai?

Lý Minh Thương hai tay nắm chặt song chùy, để mặc cho máu từ trên mặt chảy dài xuống cổ, thần thái âm trầm trông như một chiếc vực sâu không thấy đáy, giọng lạnh lẽo nói:

- Chỉ cần người có được cái bản lãnh đó, Nhậm Sương Bạch, người tiếp theo sẽ là ta!

Nhậm Sương Bạch chậm chậm quay người về hướng Lý Minh Thương, hơi mỉm cười nói:

- Người chắc là người khi nãy nói ta bất quá chỉ là kẻ nhanh chân, công phu đó chỉ hữu dụng trong khi đào tẩu mà thôi, có phải không? Thôi được, phen này ta cũng liều mạng một phen không đào tẩu nữa, cùng với người lấy chân tài thực học ra quyết đấu một phen, cúi mong lão huynh không hẹp hòi chỉ giáo, giờ hết sở học ra để tại hạ được chiêm ngưỡng cao minh.

Giọng Lý Minh Thương lạnh lạnh, chậm rãi nói:

- Nếu người có được cái gan đó sớm hơn một chút, kẻ nằm xuống hiện giờ đã không phải là Mã Lương Quân!

Nhậm Sương Bạch vẫn mỉm cười hòa nhã nói:

- Cũng chưa hẳn người đó là tại hạ, lão huynh!

Lão nhân mập bị cắt đứt một ngón tay, rút đoạn ngón tay còn lại ra khỏi miệng, phun phèo ngụm máu xuống đất, thần thái bình thản chừng như vết thương chẳng phải ở trên người lão, miệng tươi cười nói:

- Nhậm Sương Bạch, xem ra ngươi cũng rất khá, vừa chạm mặt đã cắt đứt của ta một ngón tay. Lần này Lý lão đệ giao chiến cùng ngươi, e rằng ngươi chẳng dừng lại ở một ngón tay, có phải không?

Nhậm Sương Bạch gật đầu, thẳng thắn nói:

- Không sai, tại hạ đến đây chẳng phải để lấy của các vị một ngón tay, mục đích của ta là lấy mạng người, những việc lật vật khác chẳng qua là những tình tiết phụ làm cho công việc lấy mạng người khỏi phải đơn điệu mà thôi!

Hơi dừng lời một thoáng, Nhậm Sương Bạch lại lên tiếng hỏi:

- Hình như các hạ họ Huỳnh?

Lão nhân mập cao giọng đáp:

- Không sai, lão phu Huỳnh Đại Thụy!

Nhậm Sương Bạch hơi nhướng mày hỏi lại:

- "Song biến nhân ma" Huỳnh Đại Thụy?

Lão nhân mập đứng thẳng người dậy, uốn chiếc bụng đầy mỡ lên, trông lão rất phấn khởi, chừng như quên mất vết thương vẫn còn đau đớn nơi ngón tay, cất giọng oang oang nói:

- Huỳnh Đại Thụy này vô danh tiểu tốt, không ngờ cũng được người lưu tâm biết tới, Nhậm Sương Bạch, người làm lão phu không khỏi ngạc nhiên! Ha ha ha!

Nhậm Sương Bạch cất giọng trầm trầm nói:

- Huỳnh Đại Thụy, tại hạ có một lời muốn nói.

Huỳnh Đại Thụy tỏ ra cẩn trọng hỏi lại:

- Người có điều gì muốn nói?

Giọng Nhậm Sương Bạch tỏ ra rất thành khẩn nói:

- Mất một ngón tay chẳng chết được ai, ít ra thì còn khá hơn là mất mạng gấp nhiều lần, với bằng hữu, các hạ làm như vậy là quá đủ, coi như đã làm xong bốn phận của mình rồi, đến lúc này các hạ có quyền dừng lại, đừng ham chiến mà lấy tánh mạng ra đùa giỡn. Người ta ai cũng chỉ có một mạng mà thôi, bởi vậy nó rất đáng quý, chẳng gì có thể thay thế được. Bằng không, tại hạ dám đoan chắc rằng, trận chiến sắp tới sẽ vô cùng tàn khốc!

Huỳnh Đại Thụy mở lớn song mục, giọng đều đều chậm rãi hỏi lại:

- Người nói vậy nghĩa là bảo ta hãy bỏ chạy trước mặt mình?

Nhậm Sương Bạch chẳng gật đầu cũng không lắc đầu, chậm rãi nói:

- Đại trượng phu hành động phải biết phân khinh trọng, giải quyết việc gì cũng phải nhanh gọn lẹ làng. Tại hạ không xúi các hạ "bỏ chạy", chỉ khuyên các hạ nên quay đầu lại, chọn đường trống trải bằng phẳng mà đi, người ta sống ở đời đều cầu cho được diên niên ích thọ, thế gian còn thiếu chi điều hay đẹp, các hạ chắc cũng chưa đến nỗi chán ngán cuộc đời, tội gì cứ đâm đầu vào tuyệt lộ?

Thôi Công Đức áo quần xốc xếch, mặt mũi lấm lem bùn đất, nghe nói thì nổi cơn cuồng nộ, hét:

- Huỳnh công! Huỳnh công! Xin đừng nghe theo lời xằng bậy của Nhậm Sương Bạch để rồi mắc mưu hắn. Hắn đang dùng kế ly gián để chia rẽ chúng ta đó! Mẹ nó, tên tiểu tử này đang cố gắng phân hóa chúng ta để rồi sau đó truy sát từng người một. Tình thế hiện thời, kẻ nào mất hết nhuệ khí, không dám ra mặt tranh phong với hắn thì kẻ đó coi như tự đoạn sinh lộ của mình!

Huỳnh Đại Thụy hừ lạnh nói:

- Thôi lão! Ngươi cho rằng ta đã mất hết nhuệ khí, đang tính đường rút chân thoái hậu chăng?

Thôi Công Đức giờ mới nhận ra mình lỡ lời, ăn nói chẳng biết suy trước nghĩ sau, liền vội vàng xua tay giải thích:

- Không phải! Không phải! Huỳnh công xin chớ hiểu lầm ý của Thôi mỗ. Thôi Công Đức này có gan trời cũng chẳng dám có ý nghĩ như vậy. Chẳng qua ta chỉ muốn nhắc nhở Huỳnh công chớ có nghe theo lời xằng bậy mà trúng kế ly gián của hắn. Tên Nhậm Sương Bạch này gian ngoa xảo trá, dụng tâm tàn độc, Huỳnh công phải rất cẩn trọng mới được!

Ngao Trường Thanh cũng vội lên tiếng nói đỡ cho Thôi Công Đức:

- Đại địch trước mặt, Công Đức căng thẳng thái quá, khó tránh khỏi việc ăn nói lỗ mãng chẳng biết lựa lời xúc phạm đến Huỳnh công, xin Huỳnh công niệm tình mà bỏ qua cho. Tình thế này đang rất cần tất cả chúng ta đồng tâm hiệp lực, mới có hy vọng giữ vững được trận thế, đánh thắng được kẻ địch. Sự hỗ trợ của Huỳnh công là vô cùng cần thiết, mà không chỉ một mình Huỳnh công, cả Lý huynh nữa, công đức của nhị vị, huynh đệ tại hạ nguyện suốt đời khắc cốt ghi tâm!

Huỳnh Đại Thụy hừ lạnh một tiếng nói:

- Hai ngươi thử nói coi, ta đến với các ngươi đã bao nhiêu ngày qua, bỏ phết hết bao nhiêu công chuyện đang chờ ta giải quyết, mà đây nào phải là chuyện dễ làm, phải lấy cả tánh mạng ra mà mạo hiểm, các ngươi nói thử coi, ta làm việc này là vì cái gì? Không phải là để giúp hai ngươi dẹp bỏ được cái gai trong mắt đó sao? Không lẽ chỉ một vài lời hù dọa của Nhậm Sương Bạch là có thể làm cho Huỳnh Đại Thụy này phải sợ đến té đái bỏ chạy sao? Các ngươi ăn nói như vậy chẳng phải là đánh giá Huỳnh Đại Thụy này quá thấp kém, coi ta chẳng đáng xu nhỏ nào hết sao?

Ngao Trường Thanh xua tay nói:

- Huỳnh công nặng lời rồi, huynh đệ tại hạ hoàn toàn không có ý đó, nếu trong lòng huynh đệ tại hạ có ý đó xin chịu để trời đánh chết chẳng toàn thân. Thiên hạ còn ai không biết Huỳnh công nhân nghĩa kiêm toàn, anh minh lỗi

lạc? Sự thể diễn ra trước mắt chẳng phải càng chứng thực cái phong độ thiên hạ vô song của Huỳnh công đó sao?

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

- Thôi Công Đức, Ngao Trường Thanh! Hai người lại dùng lời ngon ý ngọt để hại người nữa rồi! Hai người hại chết Cưu bà bà và Mã Lương Quân còn chưa đủ hay sao? Giờ lại còn nín riết áo người ta chẳng chịu buông ra, coi bộ hai người có chết cũng phải lôi kéo thêm nhiều người cho có bạn mới cam lòng!

Thôi Công Đức không nhịn được, gân cổ hét lên:

- Nhậm Sương Bạch! Người có gan thì cứ đường đường chánh chánh giở hết sở học ra để ứng chiến, giữa huynh đệ ta và người ngày hôm nay dù tốt dù xấu thế nào cũng quyết một phen sinh tử. Người lại cứ khua môi múa mép hết dụng kế ly gián với người này lại dụng kế ly gián với người khác, hành động của người như vậy là quân tử lắm sao? Mẹ nó, cho dù người nói đến nát cả lưỡi, bọn ta cũng chẳng để cho người được đắc ý như người trông đợi đâu!

Lý Minh Thương im lặng từ nãy đến giờ cũng lạnh lùng lên tiếng, nói:

- Hơi sức đâu mà ở đây cãi lý với tên tiểu tử này, quanh đi đâu rồi cũng chỉ có một con đường, một là hấn nằm xuống, hai là chúng ta chết hết thì việc ngày hôm nay mới coi như dứt điểm. Nói điều gì, người nào nói cũng đều là những lời thừa thải cả. Để ta đi trước một bước, nếu ta làm không xong thì đến phiên các người vậy!

Ngao Trường Thanh cao giọng nói:

- Lý huynh, phải hết sức cẩn thận!

Hai tay nắm song chùy đưa ra trước mặt, Lý Minh Thương chẳng để ý gì đến lời dận dò của Ngao Trường Thanh, nhìn thẳng Nhậm Sương Bạch nói:

- Nhậm Sương Bạch, không phải người nói đến đây để lấy mạng người đó sao? Giờ này mà còn rảnh rỗi đứng đó xem phong cảnh gì nữa?

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

- Ta không khuyên người rút lui, Lý lão huynh, bởi ta biết rất rõ loại người như người, loại người tâm cao khí ngạo, luôn cho mình là thiên hạ đệ nhất nhân, loại này chưa xuống âm phủ thì chưa biết sợ!

Lý Minh Thương ngẩn mặt nhìn nghech lên trời, hai mắt lim dim nhìn Nhậm Sương Bạch giọng băng lạnh nói:

- Người đã biết ta là loại người nào, ta cũng có thể nhận biết người là thứ gì hóa thành. Nhậm Sương Bạch, giữa ta và người, trời sinh ra là để đối đầu xung khắc, không có một người nằm xuống thì làm gì có thái bình?

Nhậm Sương Bạch chẳng cảm thấy nổi giận chút nào, gương mặt chàng vẫn hòa hoãn, nụ cười trên môi vẫn nguyên hiện như lúc đầu, nhưng chỉ thoáng một cái, đao quang đã bùng lên, thân ảnh chàng cũng biến mất vào giữa làn đao quang. Lớp lớp sóng bạc trào lên hóa thành một quang trụ, quang trụ quay cuồng với một tốc độ kinh người, bất kỳ ai nhìn vào cũng không khỏi đầu váng mắt hoa.

Song chùy như hai điểm lưu tinh lướt đi loang loáng, nhằm thẳng quang trụ mà kích tới, đầu chùy hàm chứa một kinh lực kinh nhân, lúc lướt đi làm cho không khí âm âm chuyển động, tạo thành vô số lốc xoáy nho nhỏ, gần như đầu chùy vừa cất lên đã cắm ngập vào bên trong quang trụ.

Hàng loạt tiếng kim thiết chạm nhau nghe như những âm thanh phát ra khi người ta ném một hạt châu vào chiếc hộp pha lê đang quay cuồng, âm thanh trong trẻo và liên lạc nhưng lại cũng có thể nghe thấy đó là nhiều âm thanh nối tiếp nhau chứ không phải là một âm thanh thuần nhất. Cùng với âm thanh phát ra là lửa hoa tung tóe đầy trời.

Lý Minh Thương vận hết sức bình sinh vào song thủ, binh khí song phương vừa dứt ra, đầu song chùy đã nhanh chóng lui về và còn nhanh hơn kích tới, khi đầu chùy còn chưa chạm được vào quang trụ, quang trụ bỗng tan đi trong một thoáng, khi mà thị giác con người còn chưa kịp nắm bắt hình ảnh, màn ngân quang đã lại ngưng tụ thành quang trụ, từ một góc độ khác chụp xuống đầu Lý Minh Thương.

"Song biến nhân ma" Huỳnh Đại Thụy gầm lên một tiếng như sư tử hống, xuyên tâm bỗng tiến thoái loang loáng, tưởng chừng như trăm ngàn mâu đồng loạt xuất thủ, đầu bỗng nhọn hoắc kéo theo những làn hàn quang kéo dài, nhằm thẳng giữa quang trụ thích tới.

Quang trụ hơi chao đi một cái, đồng thời phát ra một tiếng "bụp" nho nhỏ, trải ra thành một màn quang ảnh mờ mờ, đến khi màn quang ảnh tụ lại thành hình trụ như cũ thì hàng loạt thế công như vũ bão của Huỳnh Đại Thụy như đã bị nuốt trọn vào giữa quang trụ, biến mất chẳng để lại bất kỳ vết tích nào, tựa như một nắm muối ném xuống bể vậy. Hàng loạt thế tấn công oai mãnh của Huỳnh Đại Thụy chẳng mang lại chút kết quả nào.

Lý Minh Thương nhảy vọt lên không trung, song mục trợn trừng hàm răng nghiến chặt, gương mặt vốn trông như một tử thi của y giờ càng biến đổi đến trông không khác gì ác quỷ, đôi song chùy lần thứ hai kích thẳng vào

thân quang trụ, đầu nhọn chùy xé gió tạo thành tiếng hú quỷ khóc thân sâu, vừa nhanh mạnh vừa ác hiểm đến cùng cực!

Quang trụ bỗng cuốn ngược lên, đón lấy thế công của Lý Minh Thương, không chỉ bao trùm nuốt trọn thế công của y, cả thân hình y cũng bị nuốt trọn vào giữa quang trụ. Chỉ thấy quang ảnh chấn động, thân quang trụ uốn lượn như con thần long quây mình, lướt đi lướt lại trong một khoảng không gian chật hẹp.

Lần này thì chẳng nghe thấy tiếng kim thiết chạm nhau, chỉ thấy từng đám từng đám huyết vũ quay cuồng bên trong quang trụ, da thịt lẫn với vãi vụn bắn tung tóe ra ngoài. Tiếp đó thân hình Lý Minh Thương bị ném văng ra khỏi quang trụ, nhìn một đám máu thịt bầy nhầy rơi xuống đất, thật khiến cho người ta hoài nghi, chẳng biết đó có phải là thân xác của con người hay không nữa. Lý Minh Thương nằm đó, thân xác y giờ đây chỉ là một đám thịt người lẫn đầy xương xóc và đẫm máu, chẳng còn ra hình thù gì nữa, cả đôi sách chùy cũng chẳng biết biến đi đâu rồi. Vị "Lãnh diện Vô Thường" giờ đã ra đi vĩnh viễn, nhưng không giống như lời y nói, giữa y và Nhậm Sương Bạch giờ đã có một người nằm xuống nhưng xem ra thiên hạ vẫn chưa được thái bình.

Huỳnh Đại Thụy chừng như đã bất chấp tất cả, thân hình lão đâm bổ trở lại, nhằm ngay thân hình Nhậm Sương Bạch vừa mới hiện ra giữa vùng quang ảnh miên man, xuyên tâm bồng kích tới một thế mãnh liệt, trên đường lao đến bên người Nhậm Sương Bạch, đầu nhọn của xuyên tâm bồng rung lên với một biên độ khá lớn, tạo thành một chùm âm ảnh bao trùm khắp các nơi yếu hại trên người Nhậm Sương Bạch.

Nhậm Sương Bạch co người lùi lại, nhưng đã ngay lập tức xông lên phía trước, khi thân hình chàng tiến tới, thân đao đã lại hợp nhất nhằm thẳng đầu bồng lao tới.

Ngay trước lúc làn đao quang và đầu bồng chạm nhau, tình thế bỗng đột ngột biến đổi, quái sự phát sinh. Thân hình Huỳnh Đại Thụy vốn mập mạp to lớn bỗng hóa thành nhỏ xíu, thật không thể tưởng tượng được, một thân hình to lớn như vậy trong nháy mắt có thể hóa thành một quả cầu thịt nhỏ hơn rất nhiều lần so với thân thể lúc đầu, đồng thời, sự biến đổi này cũng chẳng làm ảnh hưởng gì đến động tác của lão!

Hàn quang lướt qua, cũng bởi mục tiêu bỗng dưng nhỏ lại một cách quái lạ, đao quang chỉ lướt sượt qua trên đầu chứ chẳng kích trúng được đối phương!

Xuyên tâm bồng của Huỳnh Đại Thụy lại vung lên, đầu bồng hóa thành một cơn mưa hàn quang nhằm thẳng quang trụ vừa lướt sượt qua trên đầu

cuốn tới, hàng loạt tiếng kim thiết chạm nhau kịch liệt. Quang trụ rung động mấy lượt hơi tản ra một thoáng rồi lập tức tụ lại thành nhất thể, như con thần long quẫy mình quay đầu lại, cuốn tròn thân hình Huỳnh Đại Thụy vào giữa. Chỉ thấy hàn quang chớp lên một cái, thân hình Huỳnh Đại Thụy như một quả cầu thịt đã tung bắn lên không, máu tươi bung ra thành một vầng huyết vụ trùn xuống.

Thôi Công Đức từ đầu đến giờ vẫn đang chuẩn bị sẵn sàng chờ cơ hội hành động, nhìn thấy Huỳnh Đại Thụy bị sát hại, ngay cả câu nói "không xong rồi" còn chưa kịp thốt ra thì quang trụ đã nhằm ngay đầu y kích tới, nhanh như một ánh sao băng, đôi Âm dương luân của y điên cuồng vung lên tạo thành lớp lớp luân ảnh với hy vọng ngăn cản được quang trụ như chiếc cầu vòng đơn sắc đang kích tới, nhưng hy vọng của Thôi Công Đức nhanh chóng tắt ngấm, chẳng biết y có còn kịp nhận ra điều đó hay không nữa, chỉ thấy luồng quang trụ sấn vào giữa trùng trùng luân ảnh, thân hình Thôi Công Đức từ đỉnh đầu đến tận móng bị chẻ làm hai mảnh!

Đến nước này thì Ngao Trường Thanh chẳng còn tâm trí đâu để mà giao với đầu, may mà y còn chưa vỡ mặt ra chết tốt tại chỗ, quang trụ vừa nhằm đầu Thôi Công Đức kích tới, y đã bỏ mặc vị nghĩa đệ quay đầu bỏ chạy tháo thân, chỉ mấy lần thân hình nhô lên thụp xuống, y đã thoát ra được đến bìa rừng.

Ngay lúc đó, luồng quang trụ như một đạo dương quang từ chín tầng trời phá nát mây mù kích xẹt xuống, Ngao Trường Thanh đang cố hết sức đào tẩu, thân hình còn chưa chạm đất, đạo dương quang đã xuyên suốt qua lưng, nhô ra trước ngực y năm thước rồi mới tắt ngấm, tan biến trong không gian. Thân hình Ngao Trường Thanh theo đà lao tới, ngay khi y còn chưa kịp đổ ụp xuống đất, gương mặt non nớt như trẻ con của y đột ngột biến mất, thay vào đó là một bộ mặt đầy nếp nhăn, khô cằn già nua, trông hết sức quái đản!

Bọn hán tử còn sống sót đứng giữ bên ngoài rừng đồng hét lớn một tiếng, mạnh ai nấy đào vong, chỉ trong nháy mắt đã mất dạng.

Nhậm Sương Bạch đứng tần ngần nơi bìa rừng, thần thái mỗi mảy, sắc diện chàng trắng nhợt như tờ giấy, nơi thắt lưng và đùi máu vẫn không ngừng rỉ ra, đó chính là món quà Huỳnh Đại Thụy dành cho chàng. Lão hiệu xưng là "Song biến nhân ma", trong "song biến" ấy Nhậm Sương Bạch đã được thưởng thức một "biến", có điều "biến" còn lại chàng đã không có duyên thưởng thức!

Huỳnh Đại Thụy vẫn còn chưa đoạn khí hẳn, song mục lão lồi hẳn ra ngoài, hơi thở yếu ớt trầm đục, mỗi lần tiếng hơi thở ô ô vang lên, vết thương nơi ngực và bụng dưới lại thấy máu tươi tuôn ra như suối, từng đợt từng đợt

trào ra trông rất thảm khốc. Huyết dịch trong cơ thể con người là có giới hạn, hiện thời lão tuy vẫn chưa đoạn khí, nhưng máu cứ tuôn ra thế này, e rằng tánh mạng lão chẳng duy trì được lâu.

Sư cừu đã báo xong, nhưng Nhậm Sương Bạch chẳng cảm thấy hưng phấn và khoái cảm tràn dâng như tiên liệu. Trong lòng chàng lúc này chỉ cảm thấy một cảm giác trống rỗng hoang lương, tựa như một đứa trẻ cuối cùng đã đạt được mơ ước mà nó ngày đêm trông đợi, nhưng sau khi mơ ước đã thành hiện thực, nó lại cảm thấy điều đó chẳng có ý nghĩa như nó hằng trông đợi.

Không nhìn thấy tử trạng của Ngao Trường Thanh và Thôi Công Đức, nhưng Nhậm Sương Bạch hoàn toàn có thể hình dung được dáng mạo của chúng lúc này. Xưa nay Nhậm Sương Bạch xuất thủ, chàng luôn biết chắc một điều, thương thế của đối phương ra sao, nặng nhẹ thế nào, có đủ để làm đối phương mất mạng hay không và dáng vẻ của vết thương ấy trông nó tàn khốc đến độ nào.

Chàng cũng biết hiện thời Huỳnh Đại Thụy chưa đoạn khí, nhưng cũng chẳng duy trì được mấy nữa, đao phong ăn vào cơ thể chàng biết nó trúng ở bộ vị nào, với hai vết thương trên người Huỳnh Đại Thụy, chắc chắn lão sẽ chẳng chịu đau đớn lâu.

Rừng bạch dương run rẩy dưới gió lạnh, mùi máu tanh lơ lửng trong không gian, Nhậm Sương Bạch chậm chậm bước đi, dáng chàng xiêu xiêu, tưởng chỉ cần một cơn gió mạnh cũng đủ làm chàng té ngã.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp
- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com
- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp
- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới
- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...
- Sách dạy tự luyện võ công.

-

All 3 addresses in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>